

The background of the entire image is a close-up of several pink roses. The petals are in various stages of bloom, with some showing deep pink and others lighter, almost white, edges. The lighting is dramatic, with strong highlights on the petals and deep shadows in the crevices, set against a solid black background.

MARISHA PESSLOVÁ

H L Í D K A
V B E Z Č A S Í

NEVĚŘ NIKOMU. OBÁVEJ SE VŠECH.

ARGO

MARISHA PESSLOVÁ

HLÍDKA

V BEZČASÍ

Přeložila Veronika Volhejnová

ARGG

Davidovi

Někdy je láska odpověď
a někdy vůbec nic.
Někdy se ve tmě skrývá dráp,
někdy pár holubic.
Jen na jedno se spolehni –
život se klikatí:
Dřív nebo pozděj ztratíš řeč.
Co dál? Ptej se toho, kdo ví.

J. C. Gossamer Madwick
Temný dům v zatáčce Jinde

ČÁST 1

KAPITOLA 1

S Whitley Lansingovou – a vlastně s nikým z nich – jsem nemluvila víc než rok.

Když jsem udělala poslední zkoušku a vzápětí dorazila její esemeska, připadalo mi to jako nevyhnutelné znamení, jako když se nočním nebem řítí kometa, posel osudu.

Desna doba. WTF? Pardon. Ta moje huba. Jak sis uzila prvak? Skvele? Desne?

Ale fakt. Chybis nam.

Pisu, protoze banda se chysta do Wincroftu na moje narozky. Linda bude na Mallorce a E.S.S. Burt se v St. Bartu potreti zeni. (Ona je joginka vegetarianka.) Takze chatrc je na cely vikend nase. Jako driv.

Muzes prijet taky? Co ty na to, Cmeldo?

Carpe noctem.

Užívej noci.

Whitley je jediná holka, co znám, která se vlní životem jako Diorova modelka oblečená v kůži a sype přitom ze sebe latinu, jako by to byla její mateřština.

„Jaká byla zkouška?“ zeptala se máma, když mě vyzvedla.

„Spletla jsem si Sokrata s Platonem a esej jsem nestihla dopsat,“ přiznala jsem a zapnula jsem si pás.

„Určitě to bude dobré.“ Opatrně se usmála. „Ještě potřebuješ něco vyřídit?“

Zavrtěla jsem hlavou.

Pokoj na koleji jsme už s tátou vyklidili, učebnice jsem vrátila do studentského sdružení, abych dostala na příští rok třicetiprocentní slevu. Moje spolubydlící byla z New Havenu a každý víkend jezdila domů za svým klukem. Od úvodního rozkoukávacího týdne jsem ji skoro neviděla.

Konec prvního roku na Emerson College přišel a odešel v lhostejném tichu, jaké obvykle provází závěrečný výprodej uzavíraného obchodu v zapadlém nákupním centru.

„Cos temného se chystá tu,“ řekl by mi Jim.

Na celé léto jsem neměla žádné plány, leda pomáhat našim u Kapitánovy vrány.

Kapitánova vrána – nebo jen Vrána, jak tomu říkají místní – je naše rodinná kavárna a zmrzlinárna u moře ve Watch Hill na Rhode Islandu – v malinké pobřežní vesničce, kde jsem vyrůstala.

Watch Hill, Rhode Island. Počet obyvatel: Každý každého zná.

Můj pradědeček Burn Hartley podnik otevřel v roce 1885, kdy Watch Hill byla skalnatá díra, kam kapitáni velrybářských lodí přijížděli jen trochu si protáhnout nohy na souši a poprvé si pochovat své děti, než znovu vyrazili do velkého neznáma Atlantiku. Burnův portrét tužkou visí zarámovaný nad vchodem. Má na něm zamračený, šílený pohled, jako nějaký mrtvý geniální spisovatel, nebo jako polárník, který se nevrátil z Arktidy. Jenže ve skutečnosti uměl číst jen taktak, dával přednost známým tvářím před cizími a souši před mořem. Za celý život neudělal nic jiného, než že vedl malou restauraci u přístavu a do-táhl k dokonalosti recept na nejlepší chowder – hustou polévku z mušlí – na světě.

Celé léto jsem nakládala do kornoutů zmrzlinu opáleným teenagerům v žabkách a pastelových svetrech. Objevovali se a zase mizeli ve velkých neklidných skupinách jako hejna ryb.

Připravovala jsem cheeseburgery a zapékané tuňákové sendviče, salát coleslaw a mléčné koktejly. Zametala jsem písek z černobíle šachovnice dlaždic. Vyhazovala jsem ubrousky, sáčky od kečupu, balíčky se solí, kelímky od ledové tříště a brožury o podmořském rybaření, i pásky na zápěstí potvrzující, že jejich nositeli už bylo jednadvacet a opíjí se tedy v souladu se zákonem. Zapomenuté mobily jsem ukládala pod kasu, aby se snadno našly, až se jejich zděšený majitel nebo majitelka přiřítí zpátky: „Nezůstal tady můj... to je on!... děkuju moc, jste skvělá!“ Uklízela jsem natržené modré lístky z „mořského“ kolotoče z roku 1893, který provozovali jen kousek od nás a kde se místo na koních jezdilo na vybledlých mořských pannách bez tváře. To jediné, čím se kdy Watch Hill aspoň vzdáleně proslavil, bylo, že právě na tomhle kolotoči kdysi vyfotografovali Eleanor Rooseveltovou, jak jede bokem na zrzce s tyrkysovým ocasem. (Dodnes se o tom u nás vtipkovalo – jak Eleanor na té fotce vypadala otráveně a jak tam seděla zavalená volánovou sukní, která vypadala spíš jako geologické vrásnění než kus oděvu.)

Čistila jsem z košů barbecue omáčku a ze stolů rozteklé Zbořeniště (Zbořeniště, to byla nejoblíbenější zmrzlina všech dětí: byly v ní drcené sušenky, vlašské ořechy, piškoty a čokoládové pecičky). Speciálními přípravky jsem drhla, leštila a dezinfikovala okna, pulty a kliky. Otírala jsem prach a sůl z mušlí a škeblí a cídila je jako klenotník vzácné safíry. Většinu dní jsem vstávala v pět a chodila s tátou nakupovat mořské plody od vracejících se rybářů, zkoumala krabí nožky a platýse, ústřice a kanice, přejížděla rukou po podupávajících nožkách a klepítkách, po přísátých vilejších a po duhových bříškách. Skládala jsem texty k soundtracku neexistujícího filmu jménem *Silniční loupež Loly Andersonové*, čmárala slova, rýmy, obličej e a ruce na ubrousky a házela je do koše dřív, než si jich někdo všiml. Chodila jsem na skupinovou terapii pro adolescenty v komunitním centru North Stonington. Skupina určená pro teenagery postižené ztrátou blízké osoby se skládala přesně ze dvou členů – kromě mě tam

chodil ještě zamlklý kluk jménem Turks, kterému umřel táta na roztroušenou sklerózu. Přišel dvakrát a potom už ne, takže jsem zbyla jen já a psycholožka, nervózní žena jménem Deb, která nosila kombinézy a oháněla se deset centimetrů tlustou knihou s názvem *Jak zvládnout žal: průvodce pro mládež*.

„Účelem tohohle cvičení je najít ve ztraceném vztahu nějaký pozitivní význam,“ přečetla z kapitoly sedm a podala mi pracovní list nadepsaný *Dopis na rozloučenou*. „Napište dopis svému ztracenému blízkému. Vypište v něm milé vzpomínky, naděje a případné otázky, které byste mu/jí ještě chtěli položit.“

Pak mi položila na stůl ožvýkanou propisku s nápisem TABE-GO ISLAND RESORTS a odešla. Slyšela jsem, jak se na chodbě po telefonu hádá s nějakým Barrym a ptá se ho, proč včera nepřišel domů.

Nakreslila jsem na formulář křičícího jestřába a k němu připsala text k písničce z neexistujícího japonského animovaného filmu o zapomenuté myšlence, nazvaného *Ztracená v hlavě*.

Pak jsem se vyplížila zadním východem a víckrát jsem se tam nevrátila.

Naučila jsem Ospalého Sama (mohutného, věčně zívajícího teenagera z Anglie, který tu byl na prázdninách u svého amerického otce), jak se dělají smažené mušle a jak se nejlíp griluje sýr. *Gril na střední teplotu, máslo, čtyři minuty po každé straně, šest plátků vermontského zralého cedaru a dva plátky fontiny*. Čtvrtého července mě pozval na party u kamaráda svého kamaráda a já ho šokovala tím, že jsem tam opravdu přišla. Postávala jsem u lampy s teplým pivem v ruce, poslouchala řeči o učení na kytaru a o komických výstupech Zacha Galifianakise a čekala na vhodnou příležitost utéct.

„Mimochodem, *tohle* je Bee,“ představil mě Ospalý Sam. „Někdy i mluví, přísahám.“

Bee, Včela. Všichni mi tak říkají, prostě proto, že se jmenuju Beatrice. Někdy jsem taky Bumblebee, Čmelák čili Čmelda. Ono se to nabízí, a mně to celkem nevadí.

O Whitleyově esemesce jsem se nikomu nezmínila, i když v hlavě mi to vrtalo pořád.

Byla jako ty úplně nové a zbytečně výstřední šaty, co jsem si koupila a pak ani nevytáhla z tašky. Ležely vzadu ve skříni, poskládané v hedvábném papíře i s účtenkou a visačkami, protože jsem měla v úmyslu je vrátit.

Ale pořád ještě tu byla ta vzdálená možnost, že najdu dost odvahy si je obléknout.

Kdy má narozeniny, to jsem věděla stejně dobře, jako kdy je mám já: 30. srpna.

Byl to pátek a největší událostí dne bylo, že se na Main Street objevil toulavý pes. Neměl obojek a díval se zděšenýma očima válečného zajatce. Byl šedivý, rozježený, a kdykoli se ho někdo pokusil pohladit, uskočil. Když na něj zatroubilo auto, lekl se tak, že vrazil do popelnic za Kapitánovou vránou.

„Vidíš to žluté slané bláto na zadních tlapách?“ ukazoval mi strážník Locke, nadšený, že se objevila nějaká záhada – letos první. „To musí být ze západní strany Nickybogg Creek.“

Celý den se nemluvalo o ničem než o psovi – co s ním dělat, odkud asi přišel. Když jsem si na toho tuláka kdoví odkud mnohem později vzpomněla, napadlo mě, jestli to snad nebylo nějaké znamení – varování, že se blíží něco strašného a že bych se neměla pouštět do mystického Neznáma, ale držet se každodenní, vyšlapané a dobře osvětlené cesty.

Ale tou dobou už bylo pozdě. Slunce zapadlo. Ospalý Sam byl pryč. Obrátila jsem židle v kavárně na stoly. Vynesla jsem smetí. A ostatně by to stejně bylo proti lidské přirozenosti. Varování nikdy nikdo neuposlechne.

Naši předpokládali, že s nimi pojedou do Westerly do kina na maraton starých romantických komedií, jak jsme to dělali každý pátek.

„Já mám na dnešek jiné plány,“ oznámila jsem.

Tátu to nadchlo. „Vážně, Čmeldo? Výborně!“

„Jedu do Wincroftu.“

Zmlkli. Máma právě obrátila na dveřích cedulku ZAVŘENO. Otočila se, přitáhla si svetr a zimomřivě se zachvěla, i když venku bylo skoro pětadvacet stupňů.

„Jak dlouho už o tom víš?“ zeptala se.

„Moc ne. Budu opatrná. Do půlnoci jsem doma. Přijeli slavit Whitleyiny narozeniny. Myslím, že mi prospěje, když je zas jednou uvidím.“

„Je to dost daleko, a pojeděš potmě,“ namítl táta.

Máma se tvářila, jako kdyby mi doktor právě naměřil šest týdnů života. Někdy, když je opravdu hodně nervózní, pohybuje čelistí, jako by žvýkala žvýkačku. Teď to dělala taky.

„Součástí procesu truchlení je i nevyhýbat se minulosti,“ zacitovala jsem.

„O to nejde. Jen –“

„Neboj, Victorie,“ položil jí táta ruku na rameno.

„Ale doktor Quentin říkal, že se nemáš vystavovat stresujícím situacím, které –“

„Už jsme se přece shodli, že doktor Quentin je idiot,“ přerušila jsem ji.

„Doktor Quentin je opravdu idiot,“ potvrdil táta a lítostivě pokýval hlavou. „Už to, že jeho jméno je půlka názvu státního vězení, nás mělo varovat.“

„Víš dobře, jak nemám ráda, když se vy dva proti mně spiknete,“ odsekla máma.

V té chvíli někdo – nějaký zarudlý víkendový turista v proužkovaných šortkách, který už u O'Malligana vypil víc piva, než měl – zarumploval klikou.

„Je zavřeno!“ utrhla se na něj máma.

A tak se stalo, že jsem v tátově starém dýchavičném zeleném dodgi vyrazila na sedmdesát kilometrů dlouhou cestu podél pobřeží Rhode Islandu.

Wincroft.

To jméno by se hodilo do strašidelného románu, kde kvílí vítr a za každým rohem vykukuje duch nebo šílenec. Bylo to rozlehlé sídlo z červených cihel, samá věžička a chrlič, s velikými zahradami. Postavil ho někdy ve třicátých letech jakýsi Velký bílý lovec, který se údajně kamarádil s Hemingwayem a s Lawrencem z Arábie. Procestoval celý svět, zabíjel krásné tvory a v důsledku toho Wincroft, jeho přímořské sídlo, nebylo celých šedesát let nikdy obydlené déle než pár týdnů. Když ho Whitley in podivínský bývalý druhý nevlastní táta Burt – zvaný obvykle E. S. S. Burt – v osmdesátých letech koupil z propadlé hypotéky, celé ho nechal z gruntu přestavět v ne právě šťastném stylu. Whitley tomu říkala „jako by Madonna pozvracela Cyndi Lauperovou.“

I přesto ale nebylo nic neobvyklého otevřít na půdě komodu nebo plesnivý lodní kufr a najít tam fotky cizích mužů s puškami v rukou a v liščích kožešinách nebo nějakou podivnou vycpaninu – lasičku, červenou žábu nebo neznámý druh hlodavce. To dodávalo každé návštěvě na Wincroftu tajemnou atmosféru archeologické výpravy, jako by všude kolem nás – v podlahách, stěnách a stropích – čekaly na odhalení pozůstatky nějaké dávné civilizace.

„Jsme svoje veteš,“ prohlásil jednou Jim, když z krabice od bot vytáhl preparovanou ještěrku.

Odbočila jsem z dálnice a cesta začala být tak klikatá, že se z ní motala hlava. Působilo to, jako kdyby se silnice snažila člověka setrást. Pobřeží Rhode Islandu – ne ta část kolem Newportu, nechvalně proslulá svou upjatostí, s příkrými útesy a obrovskými sídly, která samolibě shlížejí z výšky na hemžení člunů v přístavu, ale ten zbytek – bylo drsné a zanedbané, nenucené a spálené sluncem. Byl to starý tulák bez domova ve vybledlém tričku, který se toulá po pláži a nepamatuje si, kde spal včera. Tráva byla tuhá a povadlá, silnice popraskané a zasolené a z nich tu a tam vyrašila nějaká vybledlá značka nebo rozbitý semafor. Mosty se draly z močálů a pak se vyčerpaně zhroutily na druhé straně.

Pořád ještě jsem měla čísla jejich mobilů, ale nechtěla jsem volat. Dokonce jsem ani nevěděla, jestli tam budou. Už to bylo několik měsíců, plány se mohly změnit. Třeba zaklepu a nepřijde mi otevřít Whitley, ale její druhý bývalý nevlastní táta Burt, E. S. S. Burt s příliš dlouhými, vlnitými šedými vlasy; Burt, který asi před milionem let napsal píseň k příběhu tragické lásky v hlavní roli s Ryanem O'Neillem a sklídl za ni nominaci na Oscara. Nebo tam třeba budou všichni. Možná jsem chtěla vědět, jak se zatváří, až mě spatří; vidět výraz, který si nenacvičili.

Na druhou stranu zase – když nevědí, že přijedu, pořád ještě bych se mohla otočit. Mohla bych dojet za rodiči do Dreamlandu, podívat se na film *Jeho dívka Pátek* a potom zajít do Shakedownu na krabí paštičky a ústřice, pozdravit majitele Artieho a dělat, že neslyším, jak nenápadně šeptá tátovi: „Ta Bee se dala moc pěkně dohromady“, jako bych byla zraněný závodní kůň, kterého se rozhodli neutratit. Ne že bych to Artiemu zazlívala. Byla to přirozená reakce všech, kdo se dozvěděli, co se stalo: můj kluk Jim v posledním ročníku střední školy umřel.

Náhlá smrt životní lásky je něco, co se teenagerovi prostě nemá stát. Ale když už, tak by to aspoň mělo být z některého ze tří hlavních pochopitelných důvodů smrti v mladém věku: A. autonehoda, B. rakovina, C. sebevražda. Když člověk zaškrtně správnou kolonku, může ho nejbližší dospělý snadno nasměrovat k příslušným knihám a filmům, které mu pomůžou *vyrovnat se s tím*.

Jenomže co když smrt vašeho kluka zůstane nevysvětlená a vy hledíte do černé díry výčitek a neznáma?

Žádný film, žádná psychologická knížka na světě vám s něčím takovým nepomůže.

Leda snad *Exorcista*.

Když se tam dnes neobjevím, moji staří kamarádi z Wincroftu zase odjedou a tím to skončí. Vzdát to by bylo jako naposled postrčit tu starou lodičku z dětství, nechat ji odplavat doprostřed jezera, daleko od břehu, navždycky z dosahu.

Pak bych se už nikdy nedozvěděla, co se Jimovi stalo.

Jela jsem dál.

Klikatá silnička jako by mě pobízela. Kolem svištěly zežloutlé buky, pak most, náhle šokující, nečekaný výhled na přístav s vysokými stěžni bílých plachetnic, shluklých jako stádo houčících jednorožců, které vzápětí zase zmizely. Ani věřit se mi nechtělo, jak snadno jsem si vybavila cestu: doleva u Exxonu, doprava po Elm, doprava na té riskantní stopce. Prastaré trajlery se šňůrami plnými prádla a děravými pneumatikami na dvorku. Pak se stromy ztratily, jako by se sklonily před nejkrásnějším polibkem moře a nebe, které bylo za soumraku vždycky plné růžových a oranžových šmouh.

A tady je. Kovaná brána s ozdobným W.

Byla otevřená. A lampy rozsvícené.

Zatočila jsem a dupla na to. Dubové větve proletěly kolem jako mašle uvolněné z ohonu, vítr svištěl otevřenými okýnký. Ještě jedna zatáčka a už jsem viděla i sídlo samotné, masu červených cihel a břidlice, okna zlatá a živá, na střeše navěky usazené chrlíče v podobě vran.

Když jsem zastavila, skoro jsem se zasmála nad těmi čtyřmi auty, která tam bok po boku parkovala. Ani jedno z nich jsem neznala – až na Marthinu hondu Accord s nálepkou UZNÁVÁŠ TEORII RELATIVITY? ZATRUB! Kdyby to ale bylo potřeba, dokázala bych celkem bez problémů určit, komu které z těch zbylých patří.

Já jsem se tolik změnila. A oni, podle těch aut soudě, se nezměnili vůbec.

Podívala jsem se do zpětného zrcátka a otrásla se hrůzou. Neupravený ohon, rozpraskané rty, lesknoucí se čelo. Vypadala jsem, jako bych právě uběhla maraton a skončila poslední. Otrěla jsem si obličej do papírové utěrky – táta měl v autě vždycky celou roli – párkrát jsem se štípla do tváří, zastrčila si za uši uvolněné pramínky tmavohnědých vlasů. Pak jsem vyběhla po kamenných schodech a zabušila mosazným klepátkem v podobě lví hlavy.

Nestalo se nic.

Zazvonila jsem na zvonek – jednou, dvakrát, třikrát, všechno jedním bláznivým, šíleným pohybem, protože jsem věděla, že když zaváhám, ztratím odvahu. Potopím se, jako ztracená bota zapadlá do humří pasti, rovnou zpátky na dno moře.

Dveře se otevřely.

Za nimi stál Kipling. Na hlavě měl růžovou paruku, na sobě modré tričko s límečkem, bermudy a žabky. Byl opálený dohněda a žvýkal červené plastové míchátko, ačkoli to mu z pusy vypadlo ve chvíli, kdy mě uviděl.

„No to mě teda podržte,“ prohlásil lenivým, protahovaným přízvukem jižanského plantážníka.